

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΟΣΑΤΥΡΙΚΗ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ ΜΟΝΟΝ 'Εν Ἀθήναις φρ. 15—'Εν δε ταῖς ἐπαρ. φρ. 16—'Εν τῇ ἔξωτ. φρ. 22.

Β. ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΗΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ.

ΑΛΗΘΕΙΑ ΚΑΙ ΜΥΘΟΣ.

Κύριοι, γνωρίζετε τὴν πολιτικὴν μας· εἶναι ἀρχαία, ἀνάγεται εἰς τοὺς μυθικοὺς χρόνους· ἡ καταγωγὴ τῆς χάνεται εἰς τὸν μύθον· ἐπὶ Δευκαλίωνος ἀκόμη ἦτο γνωστὴ· ἐπίσης γνωρίζετε τὰς ἰδέας μας περὶ στρατιωτικῆς παρασκευῆς τοῦ ἔθνους· εἶναι ἀρχαῖαι· ἡ μυθολογία ὁμιλεῖ περὶ αὐτῶν. Σὰς παραπέμπω εἰς τὸ βιβλίον τοῦ κ. Πανταζῆ. Ἰδίως μελετήσατε τὸ περὶ Ἑρμοῦ κεφάλαιον. Θὰ ἰδῇτε ἐκεῖ ὅλας τὰς ἀρχάς μου. Καὶ τώρα σὰς ζητῶ ὀλίγων ἡμερῶν ἀναβολὴν. (Χειροκροτήματα).

Κουμουνδοδουρος.

ΕΡΜΗΝΕΙΑ ΤΗΣ ΑΓΟΡΕΥΣΕΩΣ

τοῦ κ. ΤΡΙΚΟΥΠΗ.

Ἄ! δὲν ὑποφέρεσθε! Μ' ἐρώψατε, χωρὶς νὰ μ' ἐρωτήσητε ἂν θέλω νὰ πείσω. Καὶ δὲν με ἐρωτήσατε, διότι με φθονεῖτε, διότι γνωρίζετε ὅτι μπορεῖ νὰ σὰς φάγω ὅλους, ἐντὸς 209 ἡμερῶν. Ὅχι, ἤθελα νὰ εἶπω 208, διότι ὁ 209τος εἶμαι ἐγώ. Καὶ τί; Νομίζετε μακρὰν τὴν προθεσμίαν αὐτήν; Ἐνα σὰς ὑπόσχομαι νὰ τρώγω καθ' ἐκάστην. Εἰς ζωμόν, εἰς μπιφτέκι, εἰς σηκοτάκια, εἰς πατσάδες. Δὲν θέλω νὰ μείνη κανεὶς. Οὐτε ἐντεῦθεν, οὐτε ἐκεῖθεν. Ἀδέλφικ! ἐπροδόθην. Ἐμείνα με 55, δηλαδὴ μὲ 52, ἐγὼ ὅστις ἔχω τὴν Ἑλλάδα ὅλην μετ' ἐμοῦ. Τί; Ἀναβολὴ πέντε ἡμερῶν; Ὅχι, ζήτημα ὑπουργικόν. Δι' ὀνομαστικῆς κλήσεως. Θέλω ν' ἀκούσω τοὺς προδότας νὰ λέγουν ναί. Εἰς τὸν διάβολον οἱ 52! Τί με ὠφελοῦν, ἀφοῦ δὲν μοῦ διδουν τὴν πρωθυπουργίαν; Στρατὸν, στρατὸν, 70, 80, 180 χιλιάδων. Δὲν ὑπόσχεσθε 180 χιλιάδες γυμνοὺς ὁπλίτας; Εἰσθε προδόται! Ἀφήσατέ με νὰ ὁμιλήσω. Ἐσκασα. Σκάνω. Θὰ σκάσω. (Καταβαίνει τοῦ βήματος).

ΕΙΣ ΤΟ ΑΥΤΙ.

Ὅτε ἐξελέγοντο οἱ ἀντιπρόεδροι ὁ ψηφοδέκτες ἀπήγγελλε μόνον τὸ πρῶτον ὄνομα τοῦ συνδυασμοῦ λέγων: Κρίσπης καὶ κομπανία, Ν' μικὸς καὶ συντροφία.

Ὁ βουλευτὴς Ρ. πλησιάζει τὸν ψηφοδέκτην καὶ λέγει εἰς τὸ αὐτί του:

— Δι' ἡμᾶς λέγε: Τάδε καὶ συντροφία, ἀλλὰ διὰ τὴν ἀντιπολίτευσιν: Κρίσπης καὶ συμμορία.

ΣΚΗΝΗ.

Τὴν ἡμέραν τῆς ἐκλογῆς τοῦ Προέδρου τῆς Βουλῆς, ἡμέραν καταψηφίσεως τοῦ ὑπουργείου, ὁ κ. Τρικούπης μετὰ τοῦ κ. Κεχαγιᾶ, ἐποχοῦμενοι ἀμάξης, ἀναχωροῦσιν.

Ὁ κ. Βούλγαρης, ὑπουργὸς τῶν Ναυτικῶν ἀκόμη, τοὺς σταματᾷ.

Πλησιάζει καὶ ἐρωτᾷ τὸν κ. Τρικούπην:

— Τώρα λοιπὸν τί θὰ κάμωμεν;

— Τώρα θὰ πᾶμε ὅστα σπητῖα μας.

— Μὰ τί λοιπὸν θὰ παραιτηθούμε;

— Θέλεις νὰ μείνης; Ἀμαζᾷ τράβα. (Ἡ ἀμαξα φεύγει).
Τὸν βλ. . . . (Ἱστορικόν.)

ΟΥΤΕ ΓΡΥ.

Οὐδὲ τὸ ἐλάχιστον παράπονον ἔπρεπε ν' ἀκουσθῇ ἐπὶ τῇ ἀλανθαστῇ ἐκλογῇ τοῦ καθηγητοῦ κ. Κόντου ὡς διαδόχου τοῦ Φιλίππου Ἰωάννου ἐν τῷ Φροντιστηρίῳ. Τὸ ὑπουργεῖον δὲν ἠδύνατο νὰ κάμῃ καλλιτέραν ἐκλογὴν, ἀφοῦ ἀπέβλεπεν εἰς τὸ συμφέρον τῆς σχολῆς. Ἐὰν ἐπρόκειτο περὶ τυπικῶν δικαιωμάτων, βεβαίως ὑπῆρχον ἄλλα δικαιώματα ἀρχαιότητος· ἀλλὰ προκειμένου περὶ ἐργασίας, ἡ ἐπιστάσια αὐτῆς ἔπρεπε νὰ ἀνατεθῇ εἰς τὸν ἐργατικώτερον καὶ τοιοῦτος ἦτο μόνος ὁ κ. Κόντος.